

Michelle Adams

Je kunt je familie vertrouwen... Toch?

**TUSSEN
DE
LEUGENS**

THRILLER

Michelle Adams

**TUSSEN
DE
LEUGENS**

De Fontein

Verschenen van Michelle Adams

Mijn zus
Tussen de leugens

Alsof je verdrinkt. Zo voelde het, zei je. Alsof je kopje-onder gaat en steeds dieper zinkt tot je dreigt te stikken. Je streek met je vingers traag over mijn borst. Verloren, onbereikbaar voor elkaar lagen we in dat warme kamertje, 'Het is alsof ik word verzwolgen,' zei je. 'Alsof ik geen adem krijg als ik bij jou ben.' Je ging overeind zitten en haalde steunend op één elleboog je hand door je haren en knipperde met je ogen. Ik zag dat typische lachje van je en besepte dat je in elk geval tot op zekere hoogte wist dat je er niets tegen kon doen.

Maar ik heb het nooit als verdrinken ervaren, Chloë. Voor mij was het heel anders. Want als we verdrinken, bieden we verzet, raken we in paniek en trappen we om ons heen. In een poging aan de verdrinkingsdood te ontsnappen happen we naar elk beetje adem. Want als we verdrinken, gaan we dood.

Misschien weet je het niet meer, maar jij bood geen verzet. Jij zonk uit jezelf naar beneden. Je wil niet ontsnappen. Je wil me niet vergeten. Je zegt dat je bent veranderd, maar voor mij ben je nog steeds alles wat ik ooit heb gewild.

Het is niet alsof we verdrinken, Chloë, echt niet.

Ik wil niet dood. En ik wil ook niet dat jij doodgaat.

Daar draait liefde niet om.

1

Tijdens die eerste paar momenten is er niets. Geen pijn, geen angst. Ik knipper met mijn ogen, doe ze open en zie in het grijze schijnsel van de maan die in de verte aan de hemel staat mijn omgeving: donker leer en de ronding van een stuur. Ik zie een glanzende spat van iets olieachtigs, het donkerrood van bloed op mijn huid. Wat is er gebeurd? Hoe ben ik hier terechtgekomen? Waar ben ik?

Ik til mijn hoofd op en kijk om me heen. Is dat regen die ik koud in mijn gezicht voel spetteren? Ik luister naar mijn ademhaling, kijk even opzij, naar de lege stoel naast me. Ik probeer omhoog te kijken, mijn hals doet zeer, en zie de versplinterde restanten van de voorruit. De randen van de scherven zijn rood, alsof ze in vuur en vlam staan. Met een trillende hand tast ik naar de veiligheidsgordel, probeer op de knop te drukken, maar daar heb ik de kracht niet voor. Mijn blik wordt wazig, ik kan niet goed zien. Als dood gewicht hang ik voorover in de gordel en toch denk ik dat ik hoogstwaarschijnlijk nog leef.

Hoeveel tijd verstrijkt er terwijl ik er zo slap bij hang, telkens even bewusteloos raak en weer bijkom, ronddwalend door een vreemd en verlaten oord? De regen brengt me met zijn kou bij kennis, striemt, gedreven door de kracht van de wind, tegen de ruit. Een avond vol geweld daalt hier neer. Het gebarsten glas weer-

kaatst een ijsblauw schijnsel in de verte. Tussen de zwiepende bomen knipoogt het naar me. Ogen open, ogen dicht, heen en weer geslingerd tussen leven en dood als een slappe sliert zeewier in deinende golven.

Terwijl de regen op het dak klettert klinkt er een luide roep. ‘Hoor je me, meisje?’ Een hand slaat tegen het natte glas. Ik voel vingers die mijn huid en mijn glibberige, blote armen betasten en mijn haar, dat in rode slierten tegen mijn gezicht plakt. Ik draai mijn hoofd om naar de gestalte naast me. Een geel jack en een zwarte pet die het gezicht van een man aan het oog onttrekt. Hij roept iets de duisternis in. Zijn er nog meer mensen? Water druipt van zijn schouders, ketst op hem af en belandt op mij. Als ik me beweeg hoor ik gebroken glas onder me knarsen.

‘Hou vol. Probeer zo min mogelijk te bewegen.’ Ik denk dat hij het portier openmaakt. Ik voel de warmte van zijn lichaam bij het mijne. ‘Kun je me vertellen hoe je heet?’

Kan ik dat?

Iemand doet een kraag om mijn hals. Het is nu kouder, stiller. Ik voel mijn handen niet. Mijn ogen worden moe. Dan hoor ik iemand roepen en slepen ze me uit de auto. Hun bewegingen zijn vertwijfeld en gehaast. Hun stemmen worden meegevoerd op de wind. ‘We raken haar kwijt!’ roepen ze.

Mijn ogen gaan wijd open. Het is geen geleidelijk bijkomen, geen zacht soezen tussen droom en werkelijkheid. Het gaat snel, als de ruk waarmee een pleister wordt afgetrokken, als de scherpe snee van een mes. Ik hijg en ben bezweet. Herinneringen aan de droom trekken zich terug als ik om me heen kijk in een bewuste poging om mezelf ervan te doordringen waar ik ben. Dat ik veilig ben. Dat ik leef.

Ik draai me om, til mijn hoofd op van het kussen en ga rechtop in bed zitten. Het enige geluid komt van de regen die zachtjes tegen het raam tikt. Ik wrijf in mijn ogen, luister naar een deur die

open- en weer dichtgaat. Voetstappen op de trap, gedempte stemmen in de keuken.

Een gezin.

Ze zeggen dat ik Chloë heet. Toen ik met een schorre stem en een te pijnlijke keel om te kunnen praten bijkwam in het ziekenhuis, wist ik niet wie ik was. Ik herinnerde me niets van mijn leven. Niet wie ik was, niet wat ik deed, niet hoe mijn leven eruitzag. Ik vroeg het aan een verpleegkundige, een mollige vrouw die Helen heette. Met haar hand in haar zij keek ze me aan over de rand van haar halve brilletje, dat op het puntje van haar neus stond. ‘Weet je dat niet meer?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. Dat bonkte, voelde gezwollen. Ik probeerde terug te denken, dacht dat ik misschien een vage herinnering had aan een ongeluk, dezelfde herinnering die tegenwoordig iedere nacht in mijn dromen opduikt. Maar ik was er niet zeker van. Ik keek naar buiten, wist dat de regen en het geluid van brekende golven in de verte iets bekends hadden. Maar wat?

‘Je heet Chloë. Je hebt een ongeluk gehad en een maand in coma gelegen,’ zei ze. ‘Maar het gaat goed met je. Probeer je maar niet al te veel zorgen te maken.’

Helen ging verder met het noteren van allerlei metingen: hartslag, bloeddruk en mijn temperatuur, die ze opnam in mijn oor. Ik keek naar de wenskaart die op het nachtkastje stond. *Snel beter worden, Chloë*, las ik. *Heel veel liefs van mam, pap en Jess*. Mijn familie, blijkbaar.

Die herinnerde ik me ook niet.

Ik duw de zware, geborduurde dekens van me af en pak het glas water dat op het nachtkastje staat. Mijn mond is kurkdroog, daar heb ik al vanaf het eerste moment dat ik hier ben last van. Het komt door al het stof. Daar wemelt het hier van. Het huis van mijn familie is oud en groot, in sommige kamers lijkt er tientallen jaren niets te zijn veranderd. Ik strek mijn hand uit naar de lamp; aan de kap bungelen kleine kwastjes. Ik doe hem aan, maar het wordt

niet veel lichter in de kamer, de hoeken blijven donker, gaan gehuld in eeuwige duisternis.

Ik kijk om me heen om me te herinneren waar ik ben. Tegenwoordig is dit mijn thuis, maar ook al ben ik hier nu al een paar weken, het heeft niets vertrouwds. Op de muren zit structuurbehang met een afgrijselijk zalmroze rozenmotief. Op twee verschillende plaatsen komt het los. Het plafond is wit, maar door de dikke mist buiten lijkt het grauw en groezelig. Die mist hangt er al dagen. Van de rozet rond de lamp zijn schilfers af, alles lijkt uit elkaar te vallen. Elke ochtend neem ik de kamer in me op, in de hoop dat het me het gevoel zal geven dat ik het hier ken. Maar niets in dit huis is van mij. Ik hoor ergens anders thuis. In een ander leven, waarvan ik me niets kan herinneren. Een leven dat niet meer bestaat.

Ik kom uit bed, loop naar het raam en schuif de versleten gordijnen open. Vanaf de eerste verdieping van de oude pastorie – er is me verteld dat ik hier ben opgegroeid – is de omvang van de tuin van mijn familie niet in te schatten. Het huis wordt omgeven door hectaren drassig akkerland dat zich helemaal uitstrekt naar de zoom van een glooiend bos. In de verte is een dorp. Ik zou daar graag heen wandelen, wil graag naar buiten, maar mijn vader zegt dat het daar nog te vroeg voor is. Ik ben een volwassen vrouw, maar ik word binnengehouden als een klein kind dat moet worden beschermd. Ze zeggen dat ze het beste met me voorhebben. Dus blijf ik binnen, omdat zij dat vragen. Maar het is moeilijk om mensen te vertrouwen als je niet eens zeker weet of je ze wel kent.

Als ik naar beneden ga hebben de ingetogen kleuren in de hal een deprimerende uitwerking op me. Buiten is het licht zwak – winters, zilverig en zacht. Het brengt me in herinnering hoeveel tijd ik heb verloren, dat ik een heel seizoen heb gemist. Wat is het laatste wat ik me herinner? Dat weet ik niet precies. Mijn leven in de zomer voor het ongeluk staat me niet bij. Dus moet ik het doen met dit huis en met deze mensen. Met deze versie van mezelf.

Chloë. Wie dat ook mag zijn.

Mijn vader zit al aan tafel als ik de keuken binnenkom, mijn moeder is aan het redderen bij het aanrecht. Jess, mijn zus, trekt een stoel voor me naar achteren. Ik kijk naar mijn moeder, die met een pot thee in haar ene hand en een schaal muffins in de andere voorzichtig naar me toe loopt. Ze bemoedert me alsof het de eerste dag is dat ik hier ben. Ze spoort me aan een chocolademuffin te nemen en zet de schaal op de lange keukentafel.

‘Wil je toast?’ vraagt ze. ‘We hebben lekkere jam.’ Glimlachend knikt ik. Ze kijkt naar mijn vader, die zijn goedkeuring laat blijken. De sfeer is verwachtingsvol, maar dat is al zo sinds de dag dat ik hier aankwam. Volgens mij willen ze wanhopig graag dat ik me hier thuis voel. Ze willen dat ik me op mijn gemak voel, ontspannen ben, anders werkt het niet.

‘Chloë, ik moet vanochtend helaas naar het ziekenhuis,’ zegt mijn vader terwijl ik een hapje van de muffin neem, waarvan de randen droog zijn en muff ruiken. ‘Ik heb een paar afspraken die ik echt niet kan afzeggen. Je moeder en zus gaan ook weg.’

‘Prima,’ zeg ik. ‘Ik red het heus wel in mijn eentje.’

Mijn vader staat op en drinkt zijn koffie op voor hij mijn moeder een kusje geeft op haar zachte wang. Hij loopt naar Jess en wil door haar haar woelen, maar met een afkeurend geluidje duikt ze net op tijd weg. Dan buigt hij voorover en geeft me een kille, droge kus op de wang. Een huivering trekt langs mijn ruggengraat. ‘Ik wil niet dat je je ergens zorgen om maakt,’ zegt hij. ‘Alles gaat goed. Maar ik denk dat het een goed idee is om later vandaag een gesprek te hebben. De laatste sessie is alweer twee dagen geleden.’

Een sessie. Zijn aandeel om me te helpen mijn leven weer op te bouwen. Ze begonnen toen ik nog maar net in dit huis was. Als psychiater lijkt mijn vader de verantwoordelijkheid op zich te hebben genomen mijn herstel te bespoedigen, vastbesloten me te helpen me het verleden te herinneren dat ik ben vergeten. Maar

na een aantal weken ontglipt dat verleden me nog steeds. Ik had verwacht dat mijn familie me ondertussen wel wat meer over mijn leven zou hebben verteld. Waar ik vroeger woonde. Wie mijn vrienden waren. Hoe ik mijn tijd doorbracht. Maar niemand lijkt me iets te willen vertellen en zelf kan ik het me niet herinneren. *Alles op z'n tijd*, zeggen ze. *Ik zal je helpen*, zegt mijn vader. Hij wil dat ik het me herinner. Maar wel op zijn voorwaarden.

Hij pakt *The Times*, vouwt hem op en klemt hem onder zijn arm. 'We gaan ervoor zorgen dat je snel weer de oude bent, Chloë. We maken geweldige vorderingen. Maar ga vandaag alsjeblieft niet alleen op pad. Daar ben je nog niet aan toe. O ja, voor ik het vergeet,' hij pakt een porseleinen schoteltje waar drie pillen op liggen, 'en neem deze in.'

Ik stop de tabletten in mijn mond, pijnstillers en een middel tegen toevallen, en spoel ze weg met een slok water. Door het beslagen raam in de studeerkamer van mijn vader kijk ik toe als hij in zijn auto stapt. Jess stapt bij mijn moeder in de auto; achter elkaar rijden ze weg. Naar een leven waarvan ik niets weet. Ik kijk de auto's na tot hun achterlichten verzwolgen worden door de dikke wal van mist. En terwijl ik daar sta in kleren die niet van mij zijn, in een huis waar ik niet in thuishoor, denk ik aan zijn instructie niet op stap te gaan. Iedere dag komt dezelfde gedachte bij me op: als ik wel op pad zou gaan, ergens anders naartoe ging, waar zou ik dan heen gaan? Maar die vraag kan ik niet beantwoorden. Want afgezien van dit huis en deze drie mensen die praktisch vreemden voor me zijn, weet ik niets van mijn leven.

Als we klaar zijn met de therapie zal alles weer bij het oude zijn, beweert mijn vader. Er zal slechts een vaag, goed genezen litteken overblijven dat mijn verleden met mijn heden verbindt. Maar wat hij ook probeert, hoe hard hij ook zijn best doet, het zal me niet lukken terug te keren naar mijn oude leven. De vrouw die ik was is dood, ons door het ongeluk ontnomen. Over veel dingen ben ik onzeker, maar één ding weet ik zeker: je kunt de doden niet tot

leven wekken. De oude Chloë is er niet meer en ik ben bang dat ik haar nooit meer terugkrijg.

Wat me echter nog het meest beangstigt is dat mijn familie dat volgens mij ook helemaal niet wil.

2

Als ze zijn vertrokken is de stilte verstikkend. Elke dag is hetzelfde: de stilte van een vreemd huis, de leegte die ik vanbinnen voel. Tijdens de eerste momenten dat ik alleen ben ervaar ik een intense paniek, maak ik me druk over wat ik zal doen tot ze terug zijn en me een doel, een plaats in de wereld geven. Want ondanks mijn angsten zijn zij de enigen die ik heb. Tot ze terugkomen ben ik aangewezen op mezelf, en ik heb geen idee wie dat is.

Ze hebben me een paar dingen over mijn leven verteld, maar het is als een puzzel waaraan de meeste stukjes ontbreken. Wat ik over mezelf weet is zeer beperkt en vaag. Ik weet dat ik Chloë heet en dat ik tweeëndertig ben. Dat ik voor het ongeluk werkzaam was als jurist. Dat ik een eigen huis had, hier niet ver vandaan. Maar bijzonderheden die deze feitelijkheden tot leven kunnen brengen en ze kleur kunnen geven heb ik niet. Ik was gelukkig, zeggen ze. Ik had een goed leven. Maar het voelt vlak en nep, als een pleister die op een wond de huid vervangt. Ik wil hem eraf trekken, zien wat eronder zit.

Ik slaap veel, verspreid over de dag, als een pasgeboren baby. Om de zo veel tijd moet ik even rusten. Tv-kijken vind ik tijdsverspilling. Ik kan me niet voldoende concentreren om de verhaallijnen te volgen en zelfs series waarvan mijn zus zegt dat ik ze al honderd keer heb gezien vind ik ingewikkeld en ondoordrongende-

lijk. Toch probeer ik elke avond na het eten naar het nieuws te kijken, om mezelf in herinnering te brengen dat er buiten deze muren leven is, dat er tijd verstrijkt. Ik buig me urenlang over oude papieren die mijn vader heeft opgedoken: mijn geboorteakte, schoolrapporten, en fotoalbums die mijn moeder heeft samengesteld. Uit al deze dingen blijkt dat ik ooit een leven had. Dat Chloë Daniels daadwerkelijk bestond. Maar in plaats van dat leven heb ik nu een litteken op de linkerkant van mijn schedel, waar dokter Gleeson een epiduraal hematoom heeft verwijderd. Het is heel erg gevoelig. Ik draag de hele dag een wollen muts, ook al ben ik niet zo losgezongen van de werkelijkheid dat ik niet beseft hoe belachelijk ik eruit moet zien voor de mensen met wie ik dit huis deel.

Eerst wilde ik niet met ze mee naar huis. Mijn ouders. Mijn familie. Het was raar, dacht ik, om naar een huis te gaan met mensen die ik niet kende. Toen we alleen waren bekende ik dokter Gleeson, de neurochirurg die de bloeding in mijn hersenen had gestopt, dat het weleens bedriegers konden zijn, dat ze misschien misbruik zouden maken van mijn geheugenverlies. Ik vond ze raar ruiken en dat vind ik nog steeds; blijkbaar kan de ingreep een versterkte reukzin als bijwerking hebben. Als er met een scalpel in de hersenen wordt gewroet kan dat van invloed zijn op de zintuigen. Dokter Gleeson lachte slechts, legde zijn slanke hand op de mijne en zei dat ik me geen zorgen moest maken. Hij vertelde dat het goede mensen waren, dat we dingen konden doen om me te helpen mijn geheugen terug te krijgen. Zoals het fotoalbum dat mijn moeder heeft samengesteld als toegangspoort tot mijn verleden.

Elke ochtend blader ik het aan de keukentafel door om te kijken of er een herinnering bij me opkomt. Een foto van mij als kind waarop ik een geitje voer; rijdend in een paard-en-wagen tijdens een dagje uit in Weymouth. Soms komen er sensaties boven in plaats van mensen en plaatsen: dan ruik ik de zee of loopt het water me in de mond als mijn vader het over een patatje azijn heeft. Het is alsof mijn lichaam dingen weet die mijn geest niet kent.

Ik loop naar de koelkast en bekijk de lijst die mijn vader tijdens de eerste dagen na mijn ontslag uit het ziekenhuis heeft opgesteld. Ik was toen een zombie, verdoofd doordat ik niet gewend was aan de medicatie. Ik slik nog steeds corticosteroiden, antibiotica en anti-epileptica. Die verminderen de zwelling, voorkomen infectie en minimaliseren het risico op een toeval. Maar ik kan me niet lang genoeg concentreren om mijn nieuwe leefregels te onthouden, en daarom is er die lijst, waarop ik kan zien wat mijn dagelijkse taken zijn.

Nummer één herinnert me eraan dat ik oefeningen moet doen. Die zijn heel eenvoudig: mijn armen optillen en mijn benen bewegen om mijn spieren sterker te maken. We hebben ook een enorme opblaasbal waarop ik zittend heen en weer schommel. Blijkbaar is dat goed voor de buikspieren. Het volgende punt gaat over de medicijnen. Net als in het ziekenhuis zijn de tabletten voor me klaargezet, in een potje op het aanrecht naast de koelkast, maar ik weet dat ik de volgende dosis pas mag nemen als mijn moeder thuiskomt. Ze willen er zeker van zijn dat ik het goed doe. Het derde punt is eten. Ik doe de koelkast open en zie een in huis-houdfolie verpakt bord met broodjes staan.

Ik pak het, haal het folie eraf en neem een hap van een broodje, maar ondanks de steroiden die ik slik om mijn eetlust te bevorderen heb ik nooit echt trek. Het enige waar ik naar snak is hier weg te kunnen en mijn leven terug te vinden. Opgesloten zitten in dit huis met die hoge plafonds en die tocht die onder de deuren door trekt geeft me het gevoel dat ik nog steeds in coma ben. Als ik het broodje opheb doe ik daarom wat ik altijd doe als ik alleen ben: ik trek een overjas van mijn moeder aan en schiet in haar schoenen. Dan pak ik de sleutels en maak de voordeur open en met behulp van de wandelstok die ik van de fysiotherapeut mee naar huis moest nemen loop ik de hele oprit af. Dat is vermoeiend, vergt veel van me, en elke keer als ik het heb gedaan moet ik naar bed om een uur te slapen. Maar ik dwing mezelf het te doen om het

vocht op mijn huid en de natte lucht te voelen die mijn lichaam omhult. Ik doe het omdat het het enige is wat ik kan doen.

Ik loop al een week lang elke dag naar het hek, sinds de dag dat mijn vader voor het eerst weigerde me naar mijn eigen huis te brengen. Het huis waarin ik tijdens mijn vorige leven woonde. Ik weet nog niet waar het staat of hoe het eruitziet, maar ik ben ervan overtuigd dat alleen al bij het zien van dat huis allerlei herinneringen bij me zullen bovenkomen. Mijn vader zei dat ik er nog niet klaar voor was. Ik was nog te ziek, zei hij. Ik vroeg hem me er een foto van te laten zien, me er iets over te vertellen, maar hij zei niets. Ik keek mijn moeder aan, smeekte haar er iets over los te laten. Bij het zien van de waakzame blik van mijn vader staarde ze echter naar de grond en deed er het zwijgen toe.

‘Je bent er nog niet klaar voor, Chloë. Ik zal je laten weten wanneer je eraan toe bent. Dit is mijn werk. En als het om dit soort dingen gaat, weet ik wat het beste voor je is.’ Dat was alles wat hij zei.

Daarom besloot ik weg te gaan. Ik was zeer gedicteerd. Dat was de keer dat ik op het afgesloten hek stuitte, de keer dat ik besepte dat ik niet weg kon, ook al wilde ik dat nog zo graag. Dus sta ik nu op de grens van het erf van mijn ouders en omvatten mijn handen het vochtige hout van het hek. Door een ononderbroken schutting om het hele terrein kan ik niet verder dan dit. In de mistige lucht kijk ik de weg af. Ik zie niets, maar ik weet dat verderop een dorp is, met een kapper, een garage en huizen vol mensen en leven. Dat moet haast wel. Ik rammel aan het hek, probeer het zoals iedere dag open te krijgen. Maar er zit een slot op met een code. Nog iets wat ik niet weet. Nog iets wat ze me niet willen vertellen.

Nu ik hier sta zonder weg te kunnen bekruipt me het gevoel dat ze me gevangenhouden.

Eerste druk maart 2020

Oorspronkelijke titel *Between the Lies*

Oorspronkelijke uitgever Headline Publishing Group

Copyright © 2018 Michelle Adams

The moral right of Michelle Adams to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Caecile de Hoog en Noor Koch

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Rekha Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4900 9

ISBN e-book 978 90 261 4901 6

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.